

Vlčí královna

Knih první

napsal Waughin Jarth

Z pera mudrce Montokaje z prvního století třetího věku:

63. r. 3. v.:

Na podzim onoho roku princ Pelagius, syn prince Uriela syna císařovny Kintyry, neteře velikého císaře Tibera Septima, zavítal do městského státu Camlornu ve Vysoké skále, aby se dvořil dceři krále Vulstaeda. Jmenovala se Quintilla a byla nejkrásnější princeznou v celém Tamrielu. Zнала vše, co správná panna znáti má, a navíc byla vynikající čarodějkou.

Pelagius byl již jedenácte let vdovcem, když se svým synkem Antiochem dorazil k řečenému dvoru. Zde zjistil, že celou zem sužuje obrovitý démonický vlkodlak. Namísto dvoření se tak oba šlechticové vydali zachrániti království. Břítickým mečem a mocnými kouzly obludu porazili a její duši pak Quintilla v kameni uvěznila. Pelagius jej nechal zasaditi do prstenu a statečnou princeznu pojal sobě za choť.

Leč říkalo se, že duše onoho vlka zůstala s oběma novomanželi, dokud princezna nepovila prvního dítko.

80. r. 3. v.

Výsosti, právě k nám přijel vyslanec ze Samoty, zašeptal majordomus Balvus.

Ted' uprostřed večeře? zamumlal císař slabě. "Pověz mu, ať počká."

Nikoli, otče, musíš ho vyslechnout, je to důležité, naléhal Pelagius vstávaje. "Nemůžeš ho nechat čekati a pak mu sděliti špatnou zprávu. To není diplomatické."

Tak to se v diplomacii vyznáš mnohem lépe než já, pravil císař Uriel II. Rozhlédnuv se kolem a spatřiv, jak málo lidí u večeře sedí, dodal: "Naše rodina by tu měla býti pohromadě. Kde je tvá máti?"

Pelagius by nejraději pravil, že jeho máti právě leží s Kynaretovým veleknězem, ale jak pravil jeho otec, byl diplomatem. A proto odvětil: "Tráví čas na modlitbách."

A tvůj bratr a sestra?

Amiel jest v Prvohradu, má schůzku s arcimagistrem cechu magického. A Galana se chystá na svatbu s vévodou z Narsis. To však vyslanci říkat nebudeme, ježto čeká, že se vdá za jeho pána, krále samotského. Proto mu namluvíme, že se vydala do lázní, aby si nechala odstraniti nějaké zhoubné nežity. Ano, přesně to mu řekneme, a pak možná sám přestane tolik se sňatkem naléhat, ať už je politicky výhodný, či nikoli. Pelagius se usmál. "Však víš, jak jsou nordové citliví na ženy, jež mají bradavice."

Zatraceně, a já mám pocit, že bych měl pobývati v kruhu rodinném, aby na mne lidé nepohlíželi jako na starého mrzouta, jehož všichni nejdražší opustili, zavrčel císař, správně odhaduje pravou příčinu toho, proč je tabule poloprázdná. "A co tvá žena? Kde je, a kde jsou pravoučata?"

Quintilla s Ceforem a Magnem pobývá v dětském pokoji a Antiochus nejspíš vyrazil do města za pouličními děvami. Kde je Potema, to nevím, ale nejspíš ve studovně. Myslel jsem, že nemáš rád, když jsou tady děti.

To opravdu nemám, pokud mi v přijímací síni narušují jednání s vyslanci, povzdychl si císař. "Vnášejí do vzduchu jakousi nevinnost a bezprostřednost. Nu dobrá, tak sem vpust' toho zatraceného vyslance," pravil nakonec k Balvovi.

Potema se nudila, neboť v Císařské provincii právě vládlo zimní období dešťů. Ulice i zahrady byly pod vodou, jež smývala veškeré myšlenky na procházku. Nemohla ani vzpomenouti, kdy naposledy vysvitlo slunko. Bylo to před několika dny? Nebo týdny? Či měsíci? V blizkotavém svitu pochodní, jež ve dne v noci palác osvětlovaly, se čas jaksi utápěl. Potema se procházela mramorovými a kamennými chodbami, naslouchala šumění deště a nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak strašlivě se nudí.

Její učitel Asthefe ji dnes hledal marně. Chtěla být chvíli sama, ač studium jí žádných problémů nedělalo. Procházela se tanečním sálem a v duchu si opakovala: Kdy padlo Orsinium? V roce 980 1. věku. Kdo sepsal Tamrielské traktáty? Chosey. Kdy se narodil Tiber Septim? V roce 288 2. věku. Kdo je současným králem daggerfallským? Mortyn, syn Gotlyrův. Kdo nyní vládne v Silvenaru? Varbarent, syn Varbarilův. Kdo jest vojvodou Lilmotským? To je chyták: je to paní loa.

Co dostanu, když budu hodným děvčetem, nenamočím se do žádných alotrií a můj učitel řekne, že jsem vynikající studentkou? Matka a otec mi nekoupí daedrickou katanu, ač mi to slíbili, předstírajíce, že mi nikdy podobného slibu nedali a že zbraň jest pro dívku mého věku příliš drahá a nebezpečná.

Z císařovy přijímací síně k ní dolehly hlasy. Otec, děd a jakýsi muž se zvláštním přízvukem, nord. Potema odsunula uvolněný kámen za gobelínem a naslouchala.

Budme upřímní, císařské Veličenstvo, pravil právě nord. "Mému pánovi, králi samotskému, by nevadilo, i kdyby princezna Galana vypadala jako skřet. Chce se spříznit s královskou rodinou a ty jsi souhlasil, že mu dáš buď Galanu, anebo vrátíš milióny zlatých, jimiž jsme ti pomohli uklidnit khajiitskou rebelii v Torvalu. Taková byla dohoda, a tys přísahal na svou čest."

Na žádnou takovou dohodu si nevzpomínám, zazněl hlas jejího otce. "Ty snad ano, můj lenní pane?"

Zaznělo jakési huhlání, v němž Potema poznala svého děda, staříckého císaře.

Možná bychom mohli sejít do síně záznamů, abychom se přesvědčili, zda mne paměť klame, či nikoliv, hovořil nyní nord sarkasticky. "Jasně si vzpomínám, jak jsi naši úmluvu před uzamčením opatřil vlastní pečeti. Ale samozřejmě se mohu mýlit."

Nakážu tedy pážeti, aby nám ze síně onen dokument přineslo, odvětil její otec krutým, ale tichým hlasem, který používal vždy, když se chystal porušit nějaký slib. Potema jej dobře znala. Vrátila kámen na místo a pospíšila z tanečního sálu. Dobře věděla, jak se pážata s pochůzkami pro vetchého vladaře loudají. Ale i kdyby se poslíčkové výjimečně dali do běhu, ona by se k cíli stejně dostala dříve než oni.

Těžké ebonitové dveře byly samozřejmě zamčené, ale s tím si dívka uměla poradit. Zhruba před rokem totiž přistihla jednu z matčiných bosmerských služek, kterak se snaží ukrásti jakési šperky. Potema slíbila, že ji neprozradí, pokud ji naučí, jak bez klíče otevírat zámky. Proto nyní vytáhla dva špendlíky z diamantové brože a vložila první z nich do zámku. Pomalu s ním otáčela tak, aby přesně odhalila rozmístění všech západek a drážek.

Každý zámek má svou vlastní geografii.

Zámek od spížirny: pět volných západek, sedmá zmrazená a zpětná zástrčka. Vloupala se tam jen tak pro legraci, ale kdyby byla travičkou, pak už by celá císařská rodina ležela v rakvi, usmívala se pod vousy.

Zámek k tajné Antiochově skrýši s khajiitskou pornografií: jen dvě volné západky a trapně jednoduchý otrávený trn, který lze snadno zneškodnit nějakým protizávažím. To byl tenkrát velice výhodný obchod. Připadalo jí zvláštní, že Antiochus, jenž jinak neznal studu, se nechal tak snadno vydírat. Koneckonců jí bylo teprve dvanáct let a rozdíly mezi zvrhlostí kočičích lidí a Carodiilů jí byly na hony vzdálené. Ale Antiochus jí za mlčení věnoval právě tu krásnou diamantovou brož, již měla nyní u sebe.

Nikdy ji nechytily. Ani když se vloupala do arcimágovy studovny a ukradla mu nejstarší knihu kouzel. Ani když vnikla do komnaty pro hosty, kde tenkrát pobýval král Gilan, a ukradla mu korunu přesně v to ráno, kdy se měl konat velký uvítací obřad. Bylo tak snadné mučit rodinu drobnými zločiny. Jenže teď šlo o dokument, jež císař potřeboval na veledůležitou schůzku. Musela jej získat dříve než on.

Tento zámek byl nejtěžší ze všech, jaké kdy otvírala. Dívka se však nevzdávala a neustále se probírala západkami, jemně odstrkovala svorky, jež její špendlíky neustále zachytávaly a bubnovaly o protizávaží. Za půl minuty již vstupovala do síně záznamů, kde byly uchovávány svitky Starších.

Dokumenty byly pečlivě uspořádány podle roku, provincie a království, takže Potema zakratičko našla, co hledala: úmluvu o sňatku, již mezi sebou uzavřeli Uriel Septim II., z boží vůle vladař svatého cyrodiilického císařství tamrielského,

jeho dcera princezna Galana, a Jeho Výsost král Mantiarco ze Samoty. Rychle sebrala svůj lup a opustila síň, pečlivě za sebou zamknuvši dveře. Po pážeti zatím nebylo ani vidu.

Zkrátka už opět stála u uvolněného kamene v tanečním sále a nedočkavě poslouchala, o čem se v přijímací síni povídá. Několik minut zde tři mužové, nord, císař a její otec, hovořili pouze o počasí a dalších nudných diplomatických záležitostech. Pak se ozvaly kroky a zazněl hlas mladého pážete.

Císařské Veličenstvo, prohledal jsem celou síň záznamů, leč onen dokument, o němž jsi mne žádal, jsem nenalezl.

Tak vidíš, ozval se hlas Potemina otce. "Já ti říkal, že ten list neexistuje."

Ale já jsem jej viděl!, opáčil nord zuřivě. "Byl jsem u toho, když jej můj pán a císař podepisovali! Byl jsem u toho!"

Doufám, že nepochybuješ o slovech mého otce, svrchovaného císaře celého Tamrielu, zvláště když nyní máme důkaz, že ses nejspíše, ehm, zmýlil. Pelagiův hlas zněl hluboce a nebezpečně.

Jistěže nepochybují, rychle připustil nord. "Ale co teď povím svému králi? Nebude se moci spojit s císařskou rodinou, a ani zlato se mu nevrátí, jak se pravilo v oné smlouvě - o které jsem já i on přesvědčeni, že existovala. To ho jistě nepotěší."

Nechceme, aby mezi námi a královstvím samotským došlo k nějakým rozbrojům, ozval se hlas císařův, slabý, leč zřetelný. "Co kdybychom králi Mantiarcovi nabídli za ženu naši vnučku?"

Potemě přeběhl mráz po zádech.

Princeznu Potemu? Není ještě příliš mladá?, otázal se nord.

Je jí třináct let, opáčil její otec. "To už na svatbu stačí."

Byla by pro tvého krále ideální společnicí, pravil císař. "Zatím je sice dosti plachá a stydlivá, ale jistě si rychle zvykne na dvorské způsoby - vždyť přece pochází z rodu Septimů. Myslím, že by z ní byla vynikající samotská královna. Nijak zázračná, leč urozená."

Císařova vnučka není totéž jako jeho dcera, pravil nord poněkud utrápeně. "Avšak nevidím důvodu, proč bychom měli tuto nabídku odmítnout. Vzkážu to svému králi."

Můžeš jít, prohlásil císař a Potema slyšela, jak nord z přijímací síně odchází.

Z očí jí skanuly slzy. Z hodin dějepřevy dobře věděla, co je samotský král zač. Mantiarcovi bylo šedesát dva let a byl odporně tlustý. A Samota ležela strašlivě daleko a panovalo v ní chladné podnebí, typické pro nejsevernější státy. Otec a děd ji tedy chtějí vydat barbarským nordům. Hlasy v síni přitom hovořily dále.

To bylo výborné, hochu. A nyní ten dokument spal, říkal zrovna otec.

Cože, můj princí? zazněl plačtivý hlas pážete.

Tu smlouvu mezi císařem a králem samotským, ty hlupče. Nechceme, aby vyšlo najevo, že existuje.

Ale princí, já jsem hovořil pravdu. V síni záznamů jsem onen dokument vskutku nenašel. Zdá se, že se ztratil.

Při Lorkanovi! zaúpěl otec. "Proč v tomhle paláci není nic na svém místě? Vrať se do síně a hledej, dokud jej nenajdeš!"

Potema si onu úmluvu právě prohlížela. V případě, že si princezna Galana krále nevezme, zaplatí Císařství království samotskému milióny zlatáků. Mohla by ten list zanést otcí a snad by ji za odměnu za Mantiarca neprovdal. Nebo ne. Mohla by otce i císaře vydírat a přijít si tak na pěkné peníze. Nebo by si ji mohla schovat a až by se stala královnou Samoty, mohla by si díky ní naplnit pokladnice a koupit si, co by se jí líbilo. Mnohem víc než daedrickou katanu, to bylo jisté.

Měla spoustu možností. Přemýšlela o nich a nuda byla rázem tatam.